

Naar f. Eks. en ny Bevilling paa 5 Mill. Kr. til nyt Feltskyts straks umiddelbart blev ledsaget af en Forhøjelse af Indkomstskattens Procent, vilde det sikkert gøre Rigsdagen og Regeringen noget mere betænkelige, end de vare, da de i Fjor saa hurtigt jøge denne ny Lov igennem. Og hvis omvendt en Besparelse, f. Eks. paa de uproductive Statsudgifter, f. Eks. paa de militære Udgifter blev ledsaget af en Skattelettelse, en lavere Skatteprocent, paa Finansloven, vilde det i høj Grad opfordre Regering og Rigsdag til saadanne Besparelser, hvis de vilde bevare deres Popularitet. Men dertil kommer, at naar vi nu faa en Formue- og Indkomstskat daarlig anvendt, og det derfor maa være Demokratiets Formaal snarest muligt at faa disse Skatter forhøjede og at faa Forhøjelsen godt anvendt, saa gælder det om, at dette lattes saa meget som muligt. Men det vil lattes, hvis det kan ske paa Finansloven. Skal det ske ved særlig Lov, bliver det langt vanskeligere at overvinde Modstanden fra anden Side, end hvis det kan ske paa Finansloven. Thi Finansloven er Løftestangen i det parlamentariske Liv, og her har Folketinget en ganske anden Magt, idet man *skal* have en Finanslov. Og særlig nu under parlamentariske Tilstande, hvor Regeringen er i Overensstemmelse med Folketinget, har Demokratiet en ganske anden Magt, naar det kan gennemføre Forandringer i Lovgivningen paa *Finansloven*, end naar det skal ske ved særlig Lov. Ogsaa af denne Grund vilde det være et stort demokratisk Fremskridt og vistnok i høj Grad forberedende en kommende Toldreform, hvis det kunde lykkes at faa disse Skatters Procent sat ind paa de aarlige Finanslove.

Men ikke blot ønske vi disse ny Skatter en anden Anvendelse og en anden Plads i vort Lovgivningssystem, men vi ønske dem ogsaa en anden Form; vi ønske Rateskalaprintippet gennemført. Det forekommer os mærkeligt, at man, naar Skatte-teknikken har naaet et saadant Fremskridt, som Rateskalaen er, da ikke vil acceptere det, men bliver staaende ved en forældet teknisk Form. Det vilde være lige saa mærkeligt som, hvis man, efter at elektriske Jernbaner vare blevne gennemførte og havde vist sig gode, blev staaende ved Dampjernbaner. Rateskalaen er et saa indlysende fornuftigt teknisk Fremskridt i Skattesagen, at man bør acceptere den. Dette Princip er ganske anderledes rationelt forsvarligt end det Afdragsprincip, som findes i den Skatteskala, som der her

foreligger, thi det kan jo aldeles rationelt begrundes. At drage 800, 700, 600 Kr., eller hvor meget det nu er, fra en Indtægt paa 100,000 Kr. for derved at lette den lidt i Skat, er ret svært at begrunde. Men derimod at fradrage et vist Minimum, som ikke er beskattet, fordi denne Indtægt overhovedet er saa lille, at man ikke kan være bekendt at tage Skat af den, fordi den ikke strækker til til de simpleste Livsfornödenheders Tilfredsstillelse, og der op fra at paaligne Skatten, saaledes at man paaligner en lav Skatteprocent fra den første Del af Indtægten, en højere Procent for den senere Del af Indtægten og bliver ved dermed, det er et rationelt Skatteprincip. Det forhindrer de Spring, som den almindelige stigende Skala medfører. Denne Rateskala medfører nemlig en ganske jævnt Gliden fra de laveste til de højeste Indtægter. Dette er, som sagt, Hovedindholdet af vort Ændringsforslag Nr. 1 til § 1.

Hvad disse Skatters Udbytte angaar, have vi i de Bemærkninger, der ledsage vore Ændringer til Lovforslaget om Ejendomsskyld, givet en kort Oversigt over, hvorledes de ville virke. Den Indkomstskat, vi foreslaa med en Rateskala fra $\frac{1}{8}$ pCt. for Indtægter indtil 800 Kr. til $3\frac{1}{2}$ pCt. for 100,000 Kr., vil efter vor Beregning medføre den samme Indtægt for Statskassen, maaske lidt mere endda end den Indkomstskat, der foreligger i Regeringens Forslag: 6 Mill. Kr. Af disse 6 Mill. Kr. foreslaa vi altsaa straks en Fjerdedel, det vil sige $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr., anvendt til at dække Statskassens Tab ved Statstilskuddet til Kommunerne. Resten forbeholde vi en senere god Anvendelse til en frisindet Toldreform. Thi ingen kan jo, som den nuværende højtærede Justitsminister sagde i Efteraaret 1900 den 23. Oktober, „lukke sine Øjne for den Betragtning, der blev gjort gældende af det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgekreds (Scavenius), at den praktiske Følge af disse Forslags Gennemførelse vilde rimeligvis blive, at der i en rum Tid ikke blev gennemført en Revision af Toldloven“. Jeg læser op efter Rigsdagstidenden, thi ellers plejer jo den ærede Justitsminister at ryste paa Hovedet, naar jeg kommer til disse Ord; den mindste Afvigelse derfra medfører straks, at han ryster paa Hovedet. I Dag ryster han ikke paa Hovedet, de bleve oplæste ordret efter Rigsdagstidende: Ingen kan lukke sine Øjne for denne Betragtning. Den ærede Landbrugsminister sagde ogsaa